

Villa Tusculum

26. februari 1931.

Kära vän,

Förlåt att jag skriver dessa rader med maskin, men jag känner mig så upprörd över vad Du meddelade mig genom brev och tidningsutklipp, att jag darrar på handen. Vilken, råhet, vilken, enfald, vilken elakhet! Och detta skall föreställa fosterlandets hopp. Att finna någonting förgripligt i vad Du sade, halft skämtsamt, på det spirituella vis vari Du är en mästare, vittnar om en häpnadsväckande ^{ans} reaktion på varje sinne för humor, men elaka människor sakna all humor. Och att vilja kväsa Dig för att öppet ha uttalat åsikter i politiska frågor som åtminstone halva vårt folk delar är en hemsk uppfattning om ordets frihet. Mätte man nu åtminstone ha besparat Dig direkta våldshandlingar, men man kan vänta sig vad som helst av detta folk av vilda slagsbultar. Vilken skam det vore om konsistorium låte sig påverkas av detta och vid justeringen ändra ^{sitt} förslag om e.o. professuren, som ju är uteslutande en fråga som hör vetenskapen till.

Jag har just haft en liten känning av att respekten för det fria ordet inte heller på svenskt håll är så mycket att komma med. Jag skrev en artikel för Granskaren om det nya hemmet för humanistiska fakulteten och behandlade däri vår biblioteksfråga från en ~~fakultets~~ ~~synpunkt~~ och behandlade däri vår biblioteksfråga från en allmänare synpunkt, men jag fick i dag höra från Rolf ^p att man

visat uppsatsen för Otto Andersson, som uttalat sitt stora missnöje däröver, kallat mig "envis" och önskar att jag skall återtana artikeln. Och dock innehåller ^{den} artikeln ingen kritik, intet överord, utan en framställning av sakförhållanden och min oförgripliga åsikt, som jag nu för all del må ha rätt att hysa efter tio års tjänstgöring vid universitetsbiblioteket och decenniers arbete i British Museums bibliotek. Det smärtar mig om även vår svenska ungdom skall visa sig skygg för ordets frihet.

Tack så mycket för övertrycken. Jag lyckönskar Dig till din framgång i Sverige med föredraget, det skall bli roligt att få läsa det i F.T.

Jacobssons död har hos mig väckt vemod och saknad. Han var en präktig karl, en verklig hedersman, en trofast vän, fin och nobel till sitt väsen, på honom kunde man alltid lita. Jag skall mycket sakna honom i Åbo. I hans testamente finns nog ingenting om en professur i filosofi. När jag talade med Dig om saken föreföll det mig finnas förhoppningar på en professur i romansk filologi, och då en sådan skall inrättas enligt testamentet och, och, om en sådan tidigare inrättats, pengarna ^{skall} kunna anslås till någon annan professur; antog jag att denna andra professur kunde bliva i filosofi. Men det skall också finnas ett oöppnat Borgströmskt testamente till förmån för Akademien.

Här är vackert och jag njuter av mitt arbete. Hälsa Mari och var själv på det hjärtligaste hälsad av

Din tillgivne

Edr. Weib.